

Ο Γιώργος Βέης για την συλλογή διηγημάτων "Ομελέτα με μανιτάρια" (εφ.Αυγή, 11-10-2007)

Ο Γιώργος Βέης για την συλλογή διηγημάτων *Ομελέτα με μανιτάρια* (Νεφέλη, 2007) για την εφ.Αυγή, Αναγνώσεις, 2007-10-11

Γυναϊκών σύνδρομο

Του Γιώργου Βέη

«Είναι απίστευτο πόσο γαντζωμένες είναι στο παρελθόν οι γυναίκες. Ποτέ μου δεν έπαψα να τις θαυμάζω γι' αυτό»

Γιούκιο Μισίμα, «Καντάν», θέατρο Νο

ΗΡΩ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ,

«Ομελέτα με μανιτάρια», εκδόσεις Νεφέλη, σ. 131

Ιδιαίτερα επιμελημένη γραφή, η οποία μαρτυρεί τη χρόνια τριβή της και στον χώρο των απαιτητικών ποιητικών δοκιμών, λεπτομερείς αναπτύξεις των χαρακτηριστικών γνωρισμάτων των κυρίων και δευτε-

ερευδόντων προσώπων, αλλεπάλληλες θεματικές ανατροπές, οι οποίες λειτουργούν θετικά, και αφαλκίδευτη συνέπεια στην ανάδειξη των κυριότερων όψεων ενός εφιάλτη, ο οποίος θέλει να δέσει ανυποψίαστα κορίτσια, νέες γυναίκες, λίγο πολύ ώριμες αστές και μεσόκοπες κυρίες, στο άρμα μιας ορμητικής Πτώσης, λίγο προτού καταστεί ανέκκλητη, συναποτελούν τα σπουδαιότερα γνωρίσματα και των δεκαοκτώ διηγημάτων της συλλογής. Κατατάσσονται σε πέντε ενότητες. Ορισμένα μάλιστα απ' αυτά θα μπορούσαν να παραβληθούν με οιονεί επιγράμματα, με πεζόμορφες ελεγείες για παντελώς ανυπεράσπιστα θύματα αποκάλυπτων βιασμών, τόσο σωματικών (βλ. ενδεικτικά σ. 37 επ. και 60) όσο και ψυχικών (βλ. σ. 127 επ.), που συμβαίνουν συχνά πυκνά τόσο στο κύριο μέρος, όσο και στο περιθώριο της ανθρώπινης, σημαντικής ή ασήμαντης κατά περίπτωση, περιπέτειας.

Το σώμα, αυτή η πανηγυρική αντικειμενικοποίηση της βούλησης, όπως μαρτύρησε ο Αρθούρος Σοπενχάουερ ήδη από το 1818, επινοεί βέβαια ποικίλους τρόπους απεμπλοκής του από το καθεστώς της οριακής αυτής ανελευθερίας, την οποία άλλοι πρόλαβαν με περισσή σπουδή να τού τάξουν. Κάποιες φορές οι προσπάθειες των αμετανόητων εραστών και των επίμονων ερωμένων δικαιώνονται στην πράξη: η οργανική τάξη ευτυχώς αποκαθίσταται, οι νεκροί συνυπάρχουν ισότιμα με τους ζωντανούς, οι ποικίλες παραμυθίες αποδεικνύονται ισχυρά αντίδοτα μιας εποπτικής, εγγενούς θλίψης, το παρόν διαστέλλεται αργά, πάντως ευεργετικά. Τα πολύπαθα υποκείμενα συμφιλιώνονται εν τέλει με την περιρρέουσα επιθετική ατμόσφαιρα, χωρίς την ίδια στιγμή να απεμπολήσουν τα θεμελιωδέστερα των δικαιωμάτων τους. Κουτολογίς, αρκετά ιδεολογήματα μιας ψευδεπίγραφης παράδοσης διαγράφονται συνοπτικά.

Αντιθέτως, οι λιγότερο τυχεροί, οι ανεπαρκώς προετοιμασμένοι συμμετοχοί-συμπαίχτες αυτής της ιλαροτραγωδίας θα οδηγηθούν προοδευτικά στον εξανδραποδισμό τους. Η αίσθηση ότι πρόκειται για μαριονέτες των ορμεμφύτων και των συμφραζομένων τους είναι διάχυτη στις περισσότερες σελίδες του βιβλίου. Γι' αυτούς δεν υπάρχει ίαση. Στην κατηγορία αυτή εντοπίζονται τα θήλεα που κατατρύχονται από ένα είδος «φετίχ του πόνου». Η περίπτωση της Αρετής Θεοφίλου (βλ. σελ. 118) επιβεβαιώνει την υπεροχή του σαδισμού απέναντι στις διάφορες πολιτισμικές δομές που αποβλέπουν στην έγκαιρη καταστολή του. Τα ευάλωτα μέλη της κοινωνικής κυψέλης συνιστούν τα κλινικά αντικείμενα της συγγραφικής μελέτης. Η γραφή αποδελτιώνει άλλη μια φορά τις αιματηρές παρεκκλίσεις, νηφάλια, επαγγελματικά.